

LITANIA DO SERCA PANA JEZUSA

Czerwiec jest miesiącem szczególnie poświęconym Najświętszemu Sercu Jezusowemu. Sam kult Serca Jezusowego sięga czasów średniowiecza. Jego ogniskami były głównie zakony, nie była jednak obecna tam sama, znana współcześnie, Litania do Najświętszego Serca Jezusowego.

Powstanie Litanii wiąże się z nawiedzającą Europę epidemią cholery. W 1720 roku ta choroba zakaźna nawiedziła francuskie miasto Marsylię. Biskup tego miasta, oprócz pomocy chorym starał się także pomóc duchowo przez specjalne modlitwy błagalne i pokutę. Postanowił szukać ratunku dla doświadczonego zarazą miasta w Miłosiernym Sercu Chrystusa. Specjalnym dekretem zarządził uroczyste poświęcenie swej diecezji Sercu Jezusa i wieczysty obchód święta ku Jego czci. Napisany przez biskupa akt poświęcenia odmówiono 1 listopada 1720 roku w czasie specjalnie przygotowanej ceremonii przebłagalnej. Po tym choroba poczęła szybko ustępować. Biskup zarządził też dodatkowe procesje pokutne. W rok po zażegnaniu epidemii ordynariusz Marsylii nakazał odprawianie uroczystej nowenny do Najświętszego Serca Jezusowego.

Litania do Najświętszego Serca Jezusowego została ogłoszona drukiem w 1718 roku. Autorką i przekazicielką tej litanii była siostra zakonna **Anna Magdalena Remusat**. Po ustaniu zarazy marsylczycy odmawiali nadal tę litanię z wdzięcznością za ocalenie. Stolica Apostolska zaaprobowała tekst litanii dopiero w 1899. Do tego czasu jednak francuscy wierni odmawiali modlitwę do Serca Jezusa.

Obecnie odmawiana w kościołach litania składa się 33 wezwań. Każde wezwanie odpowiada jednemu rokowi ziemskiego życia Jezusa Chrystusa. Oryginalny tekst, ułożony przez siostrę Annę Magdalę liczył 27 wezwań. 12 z nich zakonnica ta zaczerpnęła od jezuitę, ojca Jana Croiset, który już w 1691 roku w ten sposób czcił Serce Pana Jezusa i dał początek tej pięknej modlitwie. 6 odmawianych współcześnie wezwań dołożyła rzymska Kongregacja przy ostatecznym zatwierdzeniu tekstu litanii.

Układ wezwań litanii do Bożego Serca składa się w logiczną całość. Można w niej wyróżnić trzy grupy wezwań: pierwsza grupa dotyczy stosunku Jezusa do Ojca i Ducha Świętego (1-7). Odmawiając tę część wchodzimy w kontemplację relacji Serca Jezusa z Trójcą Świętą. Druga „grupa” wezwań dotyczy przymiotów Serca Jezusowego (8-16). Trzecia część litanii akcentuje stosunek Bożego Serca do ludzi (17-33).

Wszystkie wezwania w tekście owej litanii mają głębokie odniesienie do Pisma Świętego. Większość z nich jest prawie dosłownym cytowaniem Biblii, a inne biorą z niej natchnienie. Każde wezwanie zostało poprzedzone zwrotem Serce Jezusa. Wypowiadając te dwa słowa mamy na myśli samego Chrystusa, który kocha nas swoim Sercem. Owo Serce jest symbolem całego Miłosierdzia i miłości, jaką Chrystus ma dla ludzi.

W każdy pierwszy piątek miesiąca i Uroczystość Najświętszego Serca Jezusowego po litanii jest odmawiany akt poświęcenia całego rodzaju ludzkiego Bożemu Sercu. To modlitwa papieża Leona XIII, przez którą poświęcił on całą ludzkość Jezusowi Chrystusowi w nadchodzącym XX wieku.

Wielkim zwolennikiem i czcicielem Serca Jezusowego był Ojciec Święty Jan Paweł II. W swoim pierwszym przemówieniu poświęconym Sercu Jezusa w 1979 roku ukazał nam głębię znaczenia tego określenia. Powiedział: *Serce nie jest jedynie organem warunkującym życie człowieka. Serce stanowi symbol. Mówi ono o całym wewnętrznym życiu osoby*. W wielu następnych wystąpieniach powracał do tej myśli: *Serce jako centralny organ ludzkiego organizmu Chrystusa jest równocześnie prawdziwym symbolem Jego wewnętrznego życia: Jego myśli, Jego uczuć* (1982 rok); *Kiedy mówimy: Serce Jezusa Chrystusa - zwracamy się przez wiarę do całej chrystologicznej tajemnicy: tajemnicy Boga-Człowieka. Serce Jezusa Chrystusa stanowi wielkie i nieustanne wołanie, jakie Bóg kieruje do ludzkości, do każdego ludzkiego serca* (1984 rok).

Siostra Wizytka Małgorzata Maria Alacoque była mistyczką – od 21 grudnia 1674 r. przez ponad półtora roku Pan Jezus w wielu objawieniach przedstawiał jej swe Serce, kochające ludzi i spragnione ich miłości. Chrystus żądał od Małgorzaty, by często przystępowała do Komunii świętej, jak tylko pozwoli jej na to posłuszeństwo, a przede wszystkim tego, by przyjmowała Go w Komunii świętej w pierwsze piątki miesiąca. Polecał także, aby w każdą noc z czwartku na pierwszy piątek uczestniczyła w Jego śmiertelnym konaniu w Ogrójcu między godziną 23 a 24: *Upadniesz na twarz i spędzisz ze Mną jedną godzinę. Będziesz wzywała miłosierdzia Bożego dla uproszenia przebaczenia grzesznikom i będziesz się starała ośłodzić mi choć trochę gorycz, jakiej doznałem*. W związku z otrzymanym orędziem i poleceniem, aby ustanowiono święto czczące Jego Najświętsze Serce oraz przystępowano przez 9 miesięcy do pierwszopiątkowej Komunii św. wynagradzającej, Małgorzata doznała wielu przykrości i sprzeciwów. Nawet jej przełożona nie wierzyła w prawdziwość objawień. Od 1686 r. obchodziła święto Najświętszego Serca Jezusa i rozszerzyła je na inne klasztory sióstr wizytek. W końcu Kościół uznał objawienia za autentyczne.